WESTERN

DIME NOVELL

34

MARSHALL LOGAN ŞI DIAVOLUL

de Pete Hackett

NR. 12

PETE HACKETT

MARSHALL LOGAN ŞI DIAVOLUL

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE – 09.09.2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

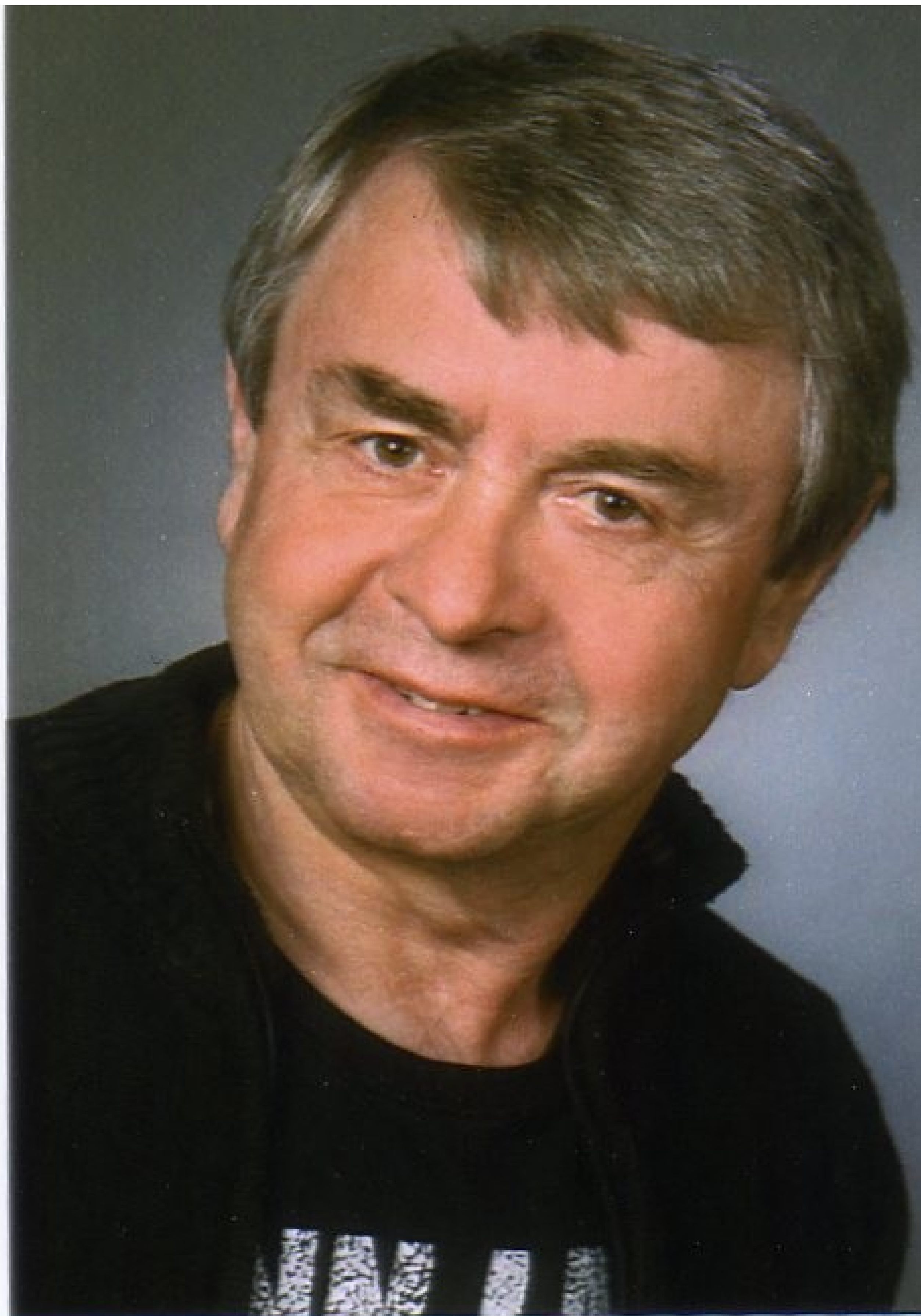
Citiţi în numărul ACESTA a doisprezecea misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

MARSHALL LOGAN ŞI DIAVOLUL

VOLUMUL 12

MARSHALL LOGAN UND DER TEUFEL

PETE HACKETT

Capitolul I

SE FĂCUSE DUPĂ-AMIAZA TÂRZIU, când am descălecat de pe cal în Puente. Era vorba de o mică localitate la Canadian River, la 20 de mile nord faţă de Amarillo. Colonia fusese întemeiată cu doi sau trei ani mai devreme. Înainte cu câţiva ani acest ţinut aparţinea comanşilor. Şi deşi casele, colibele, magaziile, staulele nu erau foarte vechi, şi nu fuseseră mâncate de intemperii erau fără culoare şi arătau destul de sărăcăcioase. Se putea spune totuşi că oraşul era sortit pieirii, şi că nu era decât o chestiune de timp, până când va fi privit ca un oraş al fantomelor. Câţiva trecători s-au oprit privindu-mă, în clipa când mi-am mânat calul prin poarta grajdului de închiriat. După ce am depăşit zona de lumină dinspre poarta grajdului, am intrat în semiobscuritatea şi a mirosului specific de grajd.

Printre crăpăturile în pereţii de lemn ai grajdului razele de soare îşi urmau drumul lor strâmb, lăsând să apară vizibile minuscule particule de praf. Caii băteau din picioare, fornăiau, icneau ori sforăiau. Pe bârnele de lemn se depusese gros stratul de praf, iar pe la colţuri pe pânze ţesute de păianjeni, din nou se aşezase ca o pudră fină, praful.

Grăjdarul se plasase undeva pe un scăunel la capătul culoarului, şi-şi lustruia cu o bucată de cârpă una dintre cizme pe care o ţinea în mână. Acum că mă văzuse, se ridică de la locul lui, şi veni înspre mine schiţând un salut:

– *Hallo*, Logan, mi se adresă el.

Mai fusesem de câteva ori în Puente şi eram cunoscut aici.

– Ai venit cu siguranţă din cauza problemei cu Ed Rollins.

Am încuviinţat, înclinând capul. Omul luă din nou cuvântul:

– Se zvoneşte că fie Stuart Silver, fie fiul său Joe, l-ar fi ucis. Era de aşteptat după ce Rollins s-a purtat cu Diana Silver cu mojicia lui recunoscută.

Nu aveam habar ce se petrecuse aici la Canadian River şi la Antelope Creek. Tot ceea ce ştiam era că şeful de echipă de la ranchul Antelope, Edward Rollins, acum trei zile fusese împuşcat din spate. Rollins era un om de 31 de ani.

– Cum aşa? m-am interesat eu.

Cu cât aflam mai multe amănunte revelatorii, despre Rollins şi cercul său de apropiaţi cu atât îmi va fi mai uşor să lămuresc împrejurările morţii sale.

– Ei bine, Edward Rollins începuse să aibă o relaţie cu Diana Silver şi aceasta rămăsese însărcinată. După ce i-a adus acest fapt la cunoştinţă, individul a devenit foarte furios. Exact nu ştie nimeni pentru că nimeni nu a fost prin preajmă ca s-o afle. Unii cowboy au vorbit în *saloon*, despre asta. Rollins ar fi jignit-o pe Diana în cel mai josnic mod cu putinţă şi ar fi întrerupt brusc relaţiile cu ea. Asta s-a petrecut acum o lună şi iată că acum Rollins a fost ucis. Cine cu excepţia celor din familia Silver ar fi avut interesul să-i administreze o lecţie atât de dureroasă?

– După câte ştiu Antelope Ranch nu aparţinea companiei PCC (PANHANDLE CATTLE COMPANY), am afirmat eu.

– Nu. Derek Jensen s-a specializat în creşterea cailor. El şi oamenii săi făceau deseori incursiuni în teritoriile indiene, pentru a prinde cai sălbatici, pe care îi aducea la ranch să-i îmblânzească.

– Nu cumva a creat probleme coloniştilor, pe păşunile acestora?

– Nu, după câte ştiu eu. După moartea lui Rollins, a călărit cu câţiva dintre oamenii săi la cei din familia Silver, dar aceştia l-ar fi întâmpinat cu carabinele în mâini. Întrucât Jensen este un om paşnic a făcut cale întoarsă. Oamenilor săi nu le-a plăcut deloc această retragere, ci ar fi preferat ca să facă una cu pământul ferma Silverilor, numai că Jensen a fost de părere că problema lămuririi uciderii lui Rollins trebuia încredinţată legii şi justiţiei.

– După cum îmi dau seama Jensen pare să fie un om cumpătat şi integru, mi-a scăpat mie.

– Unii au fost de părere că doar din laşitate s-a întors cu treaba nefăcută. În ceea ce mă priveşte Jensen numai laş nu este, în schimb este un om foarte raţional.

– Ce fel de om era acest Edward Rollins? am întrebat eu.

– Este greu de spus, ridică grăjdarul din umeri. Venea destul de rar la Puente. L-am văzut de patru sau cinci ori şi nu pot spune că nu era simpatic. Care era caracterul omului, nu prea mi-am dat seama. Dar dacă s-a purtat atât de urât cu mica Silver, cum se spune…

Grăjdarul strâmbă din gură şi nu mai spuse nimic, dar atitudinea lui era grăitoare. Mi-am dat jos coburii şeii şi mi i-am aruncat pe umeri, a urmat să-mi cobor Winchesterul rugându-l pe om să aibă de grijă de calul meu. Am închiriat o cameră la hotel şi mi-am propus ca înspre seară să merg în *saloon*, pentru a afla de-acolo, noutăţi cu privire la Edward Rollins, Silveri şi relaţiile dintre aceştia în acest colţ al ţinutului Panhandle. Prea multe nu aflasem totuşi de la acest grăjdar. Aşa am făcut dar nu mi-a fost dat să aflu cu mult mai multe deşi sperasem altfel. Dimineaţa odată cu zorii, pe când în Puente începea o zi obişnuită de lucru am plecat călare de-a lungul albiei fluviului Canadian iar după o oră şi jumătate eram în dreptul fermei Silverilor.

Clădirea fermei era o construcţie joasă acoperită cu iarbă uscată, iar cele două ochiuri de geam de lângă uşa pitică nu erau decât nişte deschideri fără sticlă, strâmb construite şi acestea, în canaturile lor.

Exista o şură, un şopron, un grajd şi două hambare. Într-un corall, am văzut două vaci de lapte, iar într-un ţarc, alături, cinci capre. În curte găinile căutau în colb, eventualele grăunţe ori orice altceva de ciugulit. Un cocoş, începu să cârâie pe-o notă agresivă, în momentul când mi-am mânat calul în curte speriind găinile, care se bulucirâ cotcodăcind, în toate părţile. O femeie cam între 40 şi 50 de ani, apăru în dreptul uşii.

Părul ei negru şi-l aranjase într-un coc, purta o fustă răsucită de culoare albastră, lungă până la genunchi în jurul mijlocului, iar pe deasupra o bluză verde. Dinspre partea ei n-am simţit nici un dram de simpatie. Nu mi-a scăpat încrâncenarea întipărită pe faţa ei, cu o expresie de amărăciune în colţul buzelor, caracteristică trăsăturilor oamenilor care duceau o luptă continuă pentru supravieţuire şi pentru care fiecare zi era o povară greu de suportat.

– Ce doriţi?

Îmi oprisem calul şi-mi dădeam toată osteneala să-l ţin în frâu.

– Sunteţi doamna Silver, nu-i aşa?

Femeia îşi ţuguie buzele.

– Poţi să-mi închipui de ce ai venit. Steaua de pe pieptul dumitale mi-o arată. Nici bărbatul şi nici fiul meu nu l-a

omorât pe Rollins. Ai făcut drumul degeaba până aici, marshall. Va trebui să cauţi ucigaşul în altă parte.

Armăsarul Grulla de sub mine se linişti până la urmă. Mi-am împreunat ambele mâini pe căpăstru aplecându-mă puţin înainte.

– Cu toate astea mi-ar plăcea să le pun câteva întrebări soţului şi băiatului, *madam*, am replicat eu. Şi de asemeni cu Diana, fiica dumneavoastră, aş vrea să schimb câteva vorbe.

– Sarcina îi creează deja multe complicaţii şi nu ar trebui să fie tulburată.

– O să ţin cont de starea ei.

– Stuart şi Joe, fiul meu sunt în lanul de porumb. Este sezonul recoltei.

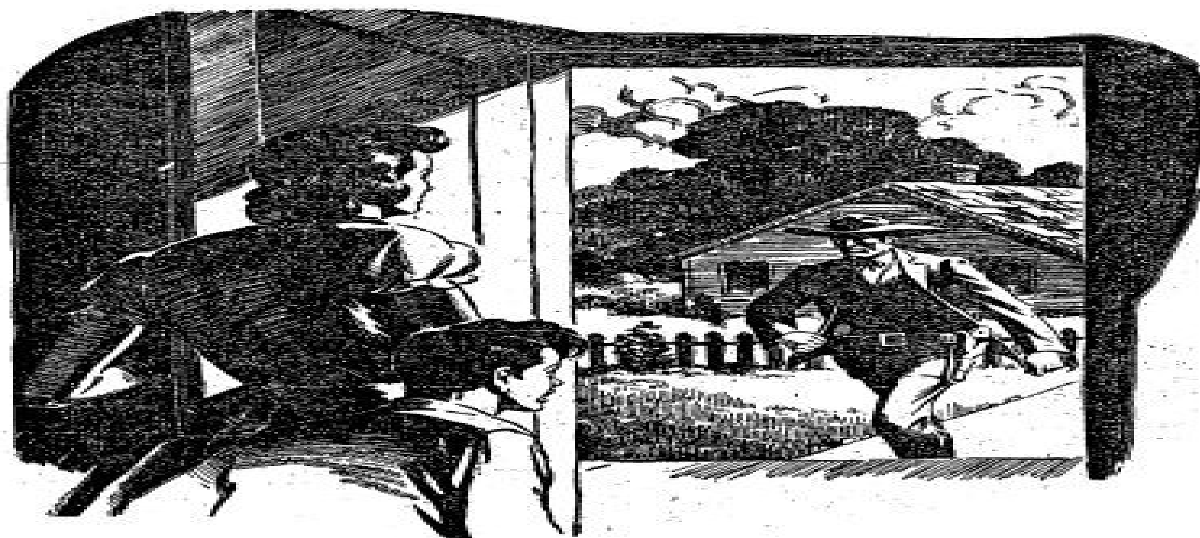
– Dar fiica dumneavoastră se găseşte acum în casă, nu-i aşa?

Pe faţa femeii se vedea frământarea. Era clar că nici pe departe nu-i convenea să vorbesc cu fiica ei despre moartea lui Ed Rollins tatăl copilului ei nenăscut. Se lupta cu sine însuşi neputând ajunge la o decizie, dar aceasta îi fu luată de pe umeri, când la unul dintre geamuri se ivi viitoarea mamă care se pronunţă cu voce tare:

– Roagă-l pe marshall să intre în casă Ma. Vreau să vorbesc cu dânsul.

Diana avea şi ea părul negru pe care-l purta despletit şi care-i cădea până pe umeri şi pe spate. Nu era o mare frumuseţe dar nici urâtă nu putea fi considerată. Într-un stat ca Texas unde sunt de două ori mai mulţi bărbaţi decât femei, se bucura cu siguranţă de multă atenţie. Acum însă avea un dezavantaj, ca femeie cu copil, un motiv bine întemeiat ca mulţi bărbaţi să n-o mai găsească interesantă.

– Ei, bine, strigă femeia cam fără voie. Descalecă şi vino în casă.

Capitolul II

– POVESTEŞTE-MI MISS, I-AM CERUT eu tinerei femei însărcinate, pe a cărei faţă nu se mai oglindea încrâncenarea feţei mamei sale, dar într-a cărei ochi puteam citi orice, numai că era fericită, nu. În Puente mi s-a povestit că Rollins te-a tratat foarte rău când i-ai adus la cunoştinţă faptul că erai însărcinată, şi că el este tatăl copilului.

Am văzut cum scânteiază ceva în privirea tinerei femei, care numai ură putea să însemne. Gura ei se strâmbă o clipă după care scrâşni pe o voce cu totul schimbată:

– M-a considerat că sunt pur şi simplu o stricată faţă de care nu avea responsabilităţi. Mi-a reproşat că anume m-am lăsat însărcinată ca să pot ieşi din mlaştina sărăciei şi deznădejdii. A fost un om josnic.

Acum vocea i se schimbă din nou şi se părea chiar că se înăbuşe. Pe un ton aproape plângăreţ, continuă:

– Ed mi-a strigat că nu-l interesa bastardul din pântecele meu, şi că nu aveam decât să mă duc la dracu', iar dacă nu plec, o să mă alunge cu propriile sale mâini. M-am temut chiar că o să mă ia la bătaie. A fost atât de înjositor, m-am simţit ca ultimul gunoi.

– Cum a reacţionat tatăl dumitale când a auzit despre reacţia lui Rollins?

Acum interveni şi soţia fermierului, care scrâşni printre dinţi aproape cu agresivitate:

– Ce înseamnă întrebarea asta? Crezi cumva că soţul meu l-a împuşcat pe acest om de nimic?

Din ochii femeii scăpărau scântei. M-am înarmat cu răbdare.

– Se bănuieşte acest lucru, *madam.* Misiunea mea este să clarific misterul morţii şefului de echipă. Cel puţin soţul dumitale avea un motiv temeinic să-l împuşte pe acest om.

– Noi suntem oameni cu frică de Dumnezeu, marshall, spuse cu destulă emfază în glas femeia. Nu îţi este îngăduit să ucizi, este porunca Domnului. Bărbatul meu nu ar încălca niciodată această poruncă, iar fiul meu, de asemenea.

– Rollins a fost ucis acum patru zile pe când îşi părăsea adăpostul de la Antelope Ranch. Acum patru zile soţul dumitale se găsea acasă?

– El şi Joe se scoală în fiecare dimineaţă devreme pentru a culege porumbul.

Acum se amestecă din nou, Diana în vorbă:

– Jensen a fost cu o jumătate de duzină dintre oamenii săi, vânători de cai sălbatici, aici, explică ea. El a fost convins că tata a comis crima. Tata şi cu Joe l-au alungat pe el şi oamenii săi. Tata ne-a mărturisit că simplul fapt că este acuzat de o asemenea crimă laşă este o mârşăvie.

– Şi dumneata, Diana, unde ai fost în acea zi în care a fost înfăptuită crima?

Am pus întrebarea asta privind-o foarte atent pentru a nu-mi scăpa cea mai mică reacţie. În clipa aceea fata se dădu surprinsă înapoi, întrebarea i se păru atât de neaşteptată încât trebui să se opintească de două ori înainte de a-mi răspunde:

– Dumneata... dumneata mă bănuieşti pe mine marshall? Sunt însărcinată şi de-abia de mă pot mişca. Mi-e tot timpul rău şi nici măcar nu-i pot fi de folos mamei la gospodărie. Antelope Ranch este la mai mult de o oră călare de ferma noastră. Cum îţi închipui că aş fi putut călări până acolo şi să-l aştept până apare Rollins pentru a-l ucide?

– Te-a rănit, Diana, i-am replicat eu calm. Da, Rollins ţi-a călcat mândria în picioare, te-a jignit şi îmbolnăvit deopotrivă. Ăsta poate fi un motiv pentru crimă.

– Diana a fost în acea dimineaţă aici, cu mine la fermă! strigă aproape furioasă Ann Silver, mama fetei însărcinate.

Aceasta îşi ridică mâna dreaptă în sus, întinse degetele

răşchirate cu degetul arătător proeminent înainte adăugând:
– Pot să jur pe Dumnezeu şi pe tot ce am eu mai sfânt.
M-am ridicat de jos, întinzându-mi mâna după carabină, pe care o lăsasem pe masă, apoi adresându-mă lui Ann Silver:
– Unde anume îi pot găsi pe cei doi?
– Lanul de porumb este mult înspre sud.
Mi-am luat la revedere şi am părăsit ferma. Odată ajuns afară mi-am dezlegat calul, mi-am pus carabina în apărătoare înţepenind-o la locul ei, şi m-am aburcat în şea.
Ann Silver stătea în pragul uşii urmărindu-mi mişcările. Pe Diana n-am mai văzut-o. După ce am salutat ducând arătătorul la bordura Stetsonului, am făcut o jumătate de întoarcere cu mâna stângă proptită pe şea, după care am pornit-o mânându-mi patrupedul cu o lovitură peste crupă. Clădirea fermei rămase curând în urma mea, în timp ce o luam înspre ţarini, care erau arate şi însămânţate şi pe care presupuneam că se află însămânţat grâu. Era la sfârşitul lunii septembrie şi recolta de grâu era deja culeasă.
Mi-am lăsat calul la trap. După un sfert de oră am apucat să văd un car cu marginile înalte, la care erau înhămaţi doi viţei mai mari.
Un om se apropia de car purtând un coş de mari proporţii în care bănuiam că se găseşte porumb. Când mă zări îşi puse jos coşul mă privi pentru o clipă cu mare atenţie după care strigă ceva peste umăr ce n-am putut înţelege. După asta se apropie cu paşi mari de car de unde îşi luă o carabină care fusese agăţată de unul dintre pereţii carului.
După ce m-am apropiat la aproximativ 50 de yarzi, am văzut cum din lanul de porumb, înalt de statura unui stat de om se desprinse o siluetă. Am putut desluşi amănuntele.
În legătură cu cel care stătea lângă car se putea spune că este vorba de un tânăr trecut puţin de 20 de ani, şi mi-era clar că acesta nu putea fi decât Joe Silver.
Individul care ieşea din lanul de porumb, era bărbos, iar pe cap purta o pălărie turtită, iar pe braţul drept o carabină.
Fără să fiu stânjenit de faptul că Joe Silver ţinea arma la şold, am călărit mai departe. La două lungimi de cal depărtare mi-am oprit armăsarul Grulla şi am spus:
– Numele meu este Bill Logan. Vin din Amarillo, şi reprezint Curtea Districtuală.

În timp ce vorbeam, nu l-am scăpat pe Stuart Silver din ochi. În faţa mea aveam un om costeliv, cu ochi străpungători, cenuşii, a cărei faţă era bântuită de vitregiile vremii, şi a cărei gură nu era vizibilă din pricina desimii bărbii. Făcea o impresie de om hotărât, cu puţină înţelegere şi răbdare şi care la nevoie şi-ar fi putut impune voinţa cu arma în mână.

Da, acest om întruchipa duritatea, capacitatea de ripostă, şi o voinţă de fier. Acest soi de oameni nu se lasă uşor deposedaţi de lucrurile care le aparţin. Ceva la el nu-mi plăcea deloc, numai că nu puteam identifica ce anume, dar oricum îţi făcea impresia unui om la care nu ştii niciodată la ce să te aştepţi, şi periculos totodată. Deşi nu putea trece cu vederea steaua de pe vesta mea nu-i porunci fiului său să lase în jos arma.

Fermierul mă pândea cu faţa sa imperturbabilă ca şi granitul, şi din partea lui nu adia nici cea mai uşoară briză de prietenie.

─ Ei bine, marshall, vii din Amarillo şi pot presupune că faci cercetări în cazul morţii lui Rollins.

─ Exact. Rollins este tatăl copilului care creşte în pântecele fiicei dumitale.

─ Este tatăl unui copil conceput din păcat şi greşeală şi care se va naşte de asemenea în păcat. Fiica mea a atras ruşinea asupra familiei noastre şi numele de Silver l-a târât în noroi. Este de neiertat.

─ Cum ar fi arătat lucrurile din punctul dumitale de vedere dacă Rollins s-ar fi căsătorit cu Diana?

─ A fost un mizerabil care i-a pricinuit ruşine fiicei mele. Şi-a meritat cu prisosinţă moartea.

─ L-ai ucis dumneata?

─ Nu. Când a murit eram cu Joe pe câmp. Fiul meu o poate adeveri.

Tânărul dădu din cap de mai multe ori. Mi-a trecut prin cap o idee.

─ Poate că minte, am mârâit eu ştiind prea bine că-i provocam pe amândoi, cu asemenea cuvinte.

─ Eu nu mint niciodată! se zborşi agitat, Joe Silver.

Mi-am aţintit privirea asupra lui şi am spus:

─ Singurul fapt că ai aţintit arma asupra unui şerif federal, poate să-ţi asigure câţiva ani în cariera de piatră, tinere.

– Avem o experienţă tristă în acest domeniu, mă lămuri, Stuart Silver. De aceea suntem neîncrezători, şi această neîncredere nu poate fi înlăturată de o simplă stea de şerif. Coboară arma tinere, îl povăţui Silver pe băiatul lui.

Acesta ascultă.

– Spuneai că deja aveţi o experienţă neplăcută în domeniu, Silver, l-am iscodit eu. Experienţe tristă cu cine? Poate cu cei de la Antelope Ranch?

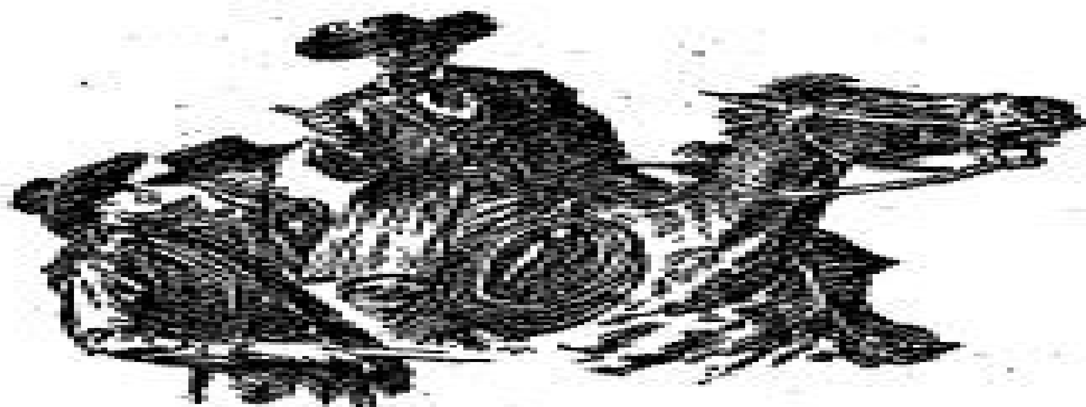
– Jensen m-a acuzat că eu l-am omorât pe Rollins.

– Dar aveai un motiv.

– Se poate, dar asta nu-i suficient să acuzi pe cineva de o fărădelege. Sau m-a văzut cineva pândind în apropierea ranchului Antelope? Nu, marshall, nimeni nu l-a văzut pe cel care a tras. Iar pe mine nu m-a putut vedea nimeni în apropierea ranchului pentru simplul motiv că nu am fost acolo. Pe de altă parte pe glontele care l-a ucis pe Rollins nu stătea scris şi numele ucigaşului.

Îmi făcusem deja o impresie cu privire la Stuart Silver şi fiul său. Mai mult nu aveam la ce mă aştepta. Mi-am luat la revedere şi am pornit călare înspre fluviul Canadian, pentru a-i urma albia spre nord-est. Era important faptul că oricare dintre membri familiei Silver îl putea ucide pe Ed Rollins.

Fiecare dintre ei îl ura şi nimeni nu făcea nici un secret din asta. Dar cum puteam eu dovedi că unul dintre aceştia l-a pândit în apropiere de ranchul Antelope căutând o ocazie favorabilă să-i trimită un glonte în spate? Doar se acopereau şi protejau reciproc. De când începusem cercetările nu puteam să mă debarasez de impresia că nu făceam decât să bat pasul pe loc.

Capitolul III

BOLTA SE ACOPERI DE NORI, şi curând o perdea groasă şi cenuşie, acoperi totul. Chiar şi soarele cald de septembrie dispăru în spatele său şi un fel de semiobscuritate ameninţătoare păru să-i ia locul. Bănuiam că în curând o să înceapă să plouă şi de aceea m-am grăbit cât am putut. După o jumătate de oră aveam Antelope Ranch în faţa mea. Ferma fusese ridicată pe malul unui râu, care curgea şi se vărsa la vreo sută de yarzi depărtare în fluviul Canadian. În cele patru coralluri care se exhibau în faţa mea am apreciat că sunt adunaţi vreo 150 de cai. La o oarecare depărtare, un cowboy încerca din răsputeri să îmblânzească un cal nărăvaş.

Alţi patru cowboy stăteau căţăraţi pe gard şi încercau, chipurile să-l încurajeze.

Calul se comporta ca un mustang sălbatic, dădea din copite, se cabra, necheza, se rotea ca un bezmetic în jurul axei sale.

Larma stârnită se amesteca cu praful şi cu tropotul necontenit al copitelor. Am aşteptat sfârşitul tevaturii la o oarecare depărtare.

Calul din rasa Bronco sfârşi prin a se da bătut, dar omul de pe spinarea lui nu se simţea nici el prea bine. Dar pentru a zdrobi rezistenţa unui mustang nu trebuia umblat cu mănuşi. Animalul dădea acum ocol la pas ţarcului.

Doi dintre gură-cască dădură fuga şi deschiseră poarta ţarcului. Călăreţul îşi îmboldi calul s-o pornească prin deschizătură în preeria care înconjura ranchul. Încetul cu încetul ecoul copitelor bidiviului care se îndepărta se stinse.

Abia acum cei patru indivizi căţăraţi pe gardul corallului deveniseră conştienţi de prezenţa mea şi se întoarseră înspre mine.

Mi-am mânat armăsarul meu Grulla într-acolo şi l-am strunit de dârlogi de îndată ce am ajuns în dreptul lor.

— Presupun că ai fost trimis de Judecătoria Districtului, marshall, mi se adresă unul dintre ei pe care l-am apreciat la vreo 40 de ani.

Era un tip blond, slab şi înalt.

— Aşa este!

— Numele meu este Derek Jensen, continuă el.

— Iar eu sunt U.S. DEPUTY MARSHALL JIM LOGAN, m-am prezentat eu, apoi mi-am împins piciorul stâng înainte, după care am alunecat de pe cal. Cred că nu e nevoie să explic mai în detaliu ce m-a adus aici.

— Da, este o treabă încurcată, murmură Jensen. L-am rugat mereu, l-am implorat în genunchi pe Ed, să-şi lase mâinile de pe Diana Silver. Am simţit direct în inimă tot răul care putea izvorî de aici. Nu m-a ascultat, iată că acum este mort, ucis cu sânge rece, împuşcat din spate. Ed era un om bun. Eram prieteni.

Mi-am condus calul înspre corall, şi mi-am legat calul cu unul dintre dârlogi de un stâlp plasat în cruciş, al acestuia. După asta m-am întors înspre Jensen şi i-am spus:

— Am fost la ferma Silver.

Sprâncenele crescătorului de cai se zburliră în sus, iar chipul i se întunecă. Pe fruntea sa deveniră vizibile nişte riduri de expresie, iar gura i se încreţi într-un rictus:

— Sunt absolut convins că Stuart Silver este ucigaşul şefului meu de echipă.

— Sigur, am replicat eu. Avea un motiv temeinic, şi face impresia unui om care cedează uşor mâniei. Multe ar indica faptul că el a apăsat pe trăgaci, numai că nu este uşor de dovedit. Joe Silver adevereşte că tatăl lui a fost prezent alături de el, pe câmp.

— Fireşte că-i serveşte de mărturie, mârâi, Jensen. Aceştia doi ţin împreună ca smoala, şi pucioasa. Dar poate că există mijloace pentru a-l determina pe Joe Silver să spună adevărul.

— S-o lăsăm baltă Jensen, am mormăit eu, după care am adăugat îndată. Oamenii mi te-au zugrăvit ca un făcător de

pace, în orice caz un om paşnic.

Jensen îşi strâmbă gura.

– Vreau ca moartea prietenului meu şi a şefului meu de echipă totodată să fie pedepsită. Sigur, sunt un om raţional şi paşnic, şi le-am ordonat oamenilor mei să rămână calmi şi să lase lămurirea întregii afaceri în mâinile oamenilor legii. Dacă însă legea eşuează…

Privirea cu care mă fixă Jensen era una provocatoare, şi cuvintele pe care nu le pronunţase încă, nu lăsau nici o îndoială că în acest caz se va ocupa el cu oamenii săi de lămurirea şi pedepsirea ucigaşului.

– La asta nici nu trebuie să te gândeşti, i-am spus-o eu cu duritate, dar fără ocol.

Jensen ridică din umeri, după care îşi încrucişă braţele pe piept.

– În cazul ăsta dovedeşte-ne cine este criminalul şi asigură-te că-şi va primi pedeapsa cuvenită.

– Voi face tot ceea ce îmi stă în puteri, l-am asigurat eu, după care l-am întrebat: În afară de Silveri mai erau oameni cu care Rollins nu era în relaţii bune? De când lucrează pentru dumneata? Cu ce s-a ocupat înainte de a veni aici? Nu s-ar putea ca să existe ceva din trecutul lui tulbure care să-l fi ajuns din urmă?

– Îl cunosc pe ucigaş, marshall, scrâşni brutal, Jensen. Celelalte lucruri sunt de domeniul speculaţiilor. Şi dacă nu vei avea de grijă ca ucigaşul să sfârşească cu un capăt de frânghie în jurul gâtului, mă voi îngriji eu de asta.

Suna ca o promisiune, şi încă una al naibii de serioasă.

– Ăsta nu-l consider un răspuns valabil la întrebarea mea, i-am dat eu de înţeles.

– Ed nu avea nici un duşman, murmură crescătorul şi îmblânzitorul de cai. Numele ucigaşului este Stuart Silver. Ascultă aici marshall. Îţi dau trei zile răgaz pentru a demonstra vinovăţia ucigaşului şi pentru a-l aresta. Dacă până atunci acest lucru nu se va produce, preiau eu această sarcină.

M-am uitat cu luare aminte la Jensen şi am căutat să pătrund sensul ultimelor sale cuvinte. În ochii acestuia am citit că pentru el legea însemna răzbunarea morţii lui Ed Rollins. Nu puteam avea nici o îndoială cu privire la hotărârea

pe care o emana spusele acestui om.

– Dumneata nu eşti judecător şi nici călău, Jensen, l-am mustrat eu. Timpul în care un om putea lua în mâinile sale legea şi să-şi facă dreptate aparţine trecutului. Dacă o face totuşi va trebui să achiţi nota de plată. Ne-am înţeles sau nu, asupra acestui lucru?

– Trei zile marshall, replică el tărăgănat, printre dinţi, fiecare din vorbele astea accentuându-le şi împrumutându-le o anumită tonalitate. Nu mai este timp de pierdut!

Capitolul IV

COMPLET NEMULŢUMIT M-AM ÎNTORS ÎNDĂRĂT LA PUENTE. Începuse să burniţeze iar eu m-am înfăşurat în pelerina mea impermeabilă, pentru a mă feri de ploaie. Norii deşi se lăsaseră în jos, făcând ca înserarea să vină mai degrabă cu o oră, raportat la zilele cu soare. Încet dar sigur solul se înmuie din cauza ploii iar copitele calului meu lăsau acum amprente adânci în mocirlă, de fapt în scobiturile solului care se acoperiseră treptat cu apă făcând ca pământul să arate mai mult sau mai puţin ca o mlaştină.

Cel mai bine adăpostiţi, om şi călăreţ, ar fi fost desigur într-un grajd, până la urmă chiar că am ajuns acolo. Picături de apă se scurgeau de pe borurile pălăriei şi de pe pelerină făcând alte mici băltoace la picioarele mele. Grăjdarul veni agale din adâncimea boxei unde se adăpostise înspre mine:

– *Hallo*, marshall, ai reuşit să obţii ceva prin vizita la ferma Silverilor?

Omul mă pândi cu o certă curiozitate întipărită pe faţă.

– Am vorbit cu toate părţile şi mi-am făcut deja o părere, am răspuns eu scurt.

– Asta nu-i prea mult, murmură omul luându-mi calul spre îngrijire.

Cu coburii şeii pe umăr şi cu Winchesterul în mână am părăsit grajdul. Pe stradă m-am adâncit până la glezne în mocirlă.

Peste tot se creaseră băltoace uriaşe, iar de pe acoperişurile caselor picura sau se scurgea de-a dreptul apă. N-am văzut pe nici un om afară. Când am pătruns în clădirea hotelului, funcţionarul de la recepţie făcu feţe-feţe fiindcă în urma mea lăsasem mari dâre de noroi. Trebuia însă să accepte asta. Nu putea cere clienţilor săi să-şi lase cizmele la intrare.

Odată ajuns în cameră am aprins lampa care era pe masă, lumina sa galbenă începând să pâlpâie. Mi-am aruncat coburii pe speteaza unui scaun, rezemându-mi carabina alături, mi-am luat de pe cap pălăria, mi-am dezbrăcat pelerina şi mi-am scos cizmele. Abia apoi m-am trântit pe pat cu mâinile sub cap. Am început să reflectez.

Ajunsesem la o convingere, şi anume că Stuart Silver era de fapt ucigaşul. Nu puteam să-l trag la răspundere decât dacă-i dovedeam că el fusese trăgătorul din umbră, care trăsese pitit de undeva glontele ucigaş. Familia sa îl acoperea fireşte. Joe Silver, fiul său îi crease un alibi. Peste mărturia acestuia n-ar fi trecut nici un judecător din lume. Dar cum puteam să-l dovedesc totuşi? Tot gândindu-mă, am adormit.

O bătaie în uşă m-a făcut să tresar şi să mă deştept dintr-odată. Nu aveam habar cât de mult dormisem. Am rămas confuz câteva clipe după care bătaia în uşă se repetă, mult mai insistentă, provocatoare, aproape.

– Un moment! am strigat eu după care m-am ridicat în capul oaselor, mi-am azvârlit picioarele peste pat şi m-am ridicat în picioare.

– Cine este acolo? am strigat eu.

– Stuart Silver.

Am rămas complet surprins şi am deschis repede uşa. Fermierul arăta ca un om hăituit şi mi se adresă repede gâfâind.

– Mi-au răpit fiul. Aceşti bastarzi mi-au luat cu forţa fiul şi cu siguranţă încearcă să obţină de la el o mărturisire cu forţa.

Silver intră în cameră împleticindu-se şi arăta ca un om ajuns la capătul puterilor, fizice şi psihice. După ce se prăbuşi pe un scaun şi răsuflă de câteva ori, izbuti să spună cu multă osteneală.

– După cină l-am rugat pe Joe să ducă vacile şi caprele în staul. După un sfert de oră am ieşit afară fiindcă nu se mai întorsese. Dispăruse. Aceşti nemernici l-au răpit.

Ştiam ce voia să spună, prin cuvintele bastarzi sau nemernici cu toate astea l-am întrebat.

— Cine l-a răpit pe Joe?

— Cine au făcut asta? Oare cine? Ticăloşii de la ranchul Antelope. Jensen mă bănuieşte că eu i-am trimis şeful de echipaj în iadul dracilor. El şi oamenii săi m-au pândit şi m-ar fi legat cu siguranţă atunci când au venit la fermă şi m-au acuzat de uciderea lui Rollins. Şi-ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi găsit în cătarea armelor noastre, a mea şi a lui Joe. Acum, îl au pe Joe în puterea lor şi-l vor chinui atât de mult până ce va mărturisi că eu l-am împuşcat pe Rollins. O să-l facă să spună tot ceea ce vor ei.

— În faţa tribunalului o asemenea mărturisire este fără valoare, am mârâit eu.

— Nu se vor osteni să ajungă în faţa unui tribunal marshall, ci îmi vor petrece o frânghie în jurul gâtului iar conştiinţa lor va fi potolită de mărturia băiatului. Când eu şi cu Joe i-am gonit de la fermă pe Jensen şi oamenii săi, aceştia au promis să se reîntoarcă. Uite că şi-au respectat foarte repede promisiunea.

Închisesem uşa şi mă rezemasem cu spatele de peretele de alături. Am trecut totul prin filtrul conştiinţei.

— Jensen te-a surprins pe dumneata şi întreaga familie pe când eraţi la cină, am spus eu. Dacă te consideră ucigaşul de ce l-a răpit în locul dumitale pe fiul dumitale, Joe?

M-am gândit între timp la ceea ce-mi spusese Derek Jensen când afirmase, următoarele*: există metode şi mijloace, pentru a-l determina pe Joe Silver să spună adevărul.* Nu cumva această idee încolţise în capul lui Jensen atunci când i-a spus că mărturia fiului acestuia îi asigură un alibi suficient tatălui?

— Jensen nu mai poate acţiona aşa cum vrea de când ai sosit dumneata şi ai preluat lămurirea cazului, marshall, replică Silver. El ştie că va fi tras la răspundere dacă mă va linşa pur şi simplu. Ar vrea să obţină o mărturie, fie şi falsă din partea lui Joe pentru a-mi putea frânge gâtul.

— Cu toate astea ceva nu se potriveşte în istorisirea dumitale, Silver, am încercat să-l lămuresc eu. În răpirea fiului dumitale de către cei de la Antelope Ranch nu văd nici un sens. Jensen nu este de ieri şi nu-i un naiv ca să nu ştie că o mărturie în aceste condiţii a fiului dumitale nu ar avea nici o

valoare.

Am spus asta dar nici eu nu eram prea convins de adevărul spuselor mele. Poate că într-adevăr Jensen nu va căuta neapărat să ajungă în faţa unui tribunal. Privirea lui Silver scânteie, pleoapele sale se lăsară peste ochi când îmi spuse:

– De ce nu ai încredere în mine marshall? Nu l-am ucis pe Rollins, vreau să trăiesc în linişte şi pace pe albia fluviului Canadian, şi să mă ocup de gospodăria mea. Te rog marshall, eliberează-mi fiul din puterea celor de la ranchul Antelope şi a lui Jensen. Îmi fac mari griji din cauza acestuia.

M-am străduit să-i citesc sinceritatea pe chip. Îmi susţinu privirea împreunându-şi mâinile. O voce interioară începu să-mi dea târcoale, avertizându-mă cu insistenţă. Pentru un moment am crezut chiar că vrea să-mi întindă o cursă întrucât se temea că fiind convins că el este făptaşul îl voi deconspira până la urmă; pur şi simplu nu puteam avea încredere în acest om. Pe de altă parte rămăsesem convins ca şi înainte că el este făptaşul.

– Voi merge mâine dis-de-dimineaţă din nou la Antelope Ranch, i-am promis eu. Dacă fiul dumitale se găseşte cu adevărat acolo, îl voi elibera.

Dintr-o săritură Silver sări în picioare atât de abrupt încât scaunul de sub el se răsturnă.

– Mâine dimineaţă! gemu el, pironindu-mă aprig cu privirea. Habar nu ai ce-i poate face fiului meu, Jensen până dimineaţă. Ce crezi marshall? Trebuie ca fiul meu să fie eliberat înainte ca acest fiu de căţea să-l rupă în bucăţi pe Joe.

– Să călăresc acum înspre ranch nu ar avea nici un sens, i-am replicat eu susţinându-i privirea. Nu-mi pot imagina ca Jensen să-i facă vreun rău fiului dumitale. Nu s-ar putea să fie şi altceva, fiul dumitale să nu fii fost răpit, ci să fii plecat de bună voie de-acasă?

Stuart Silver mă privi de parcă nu ştiu ce prostie aş fi spus, gura îi tremură iar barba i se puse în mişcare.

– De ce să fugă Joe de-acasă? lătră el. Doar îi merge bine la mine. Pentru el am construit doar totul.

– Este posibil, am replicat eu. Sunt însă tineri care nu manifestă nici cel mai mic interes, ca să administreze mai târziu o fermă. Poate că şi Joe să gândească la fel. Poate că pur şi simplu i s-a făcut frică.

Fermierul mă privi de parcă nu ar fi înţeles nimic.

– Să-i fie frică? repetă el ca un ecou, dar cuvântul părea să-i fie străin, dar cu toate astea sub cuvintele mele se ascundea ceva mai plin de sens.

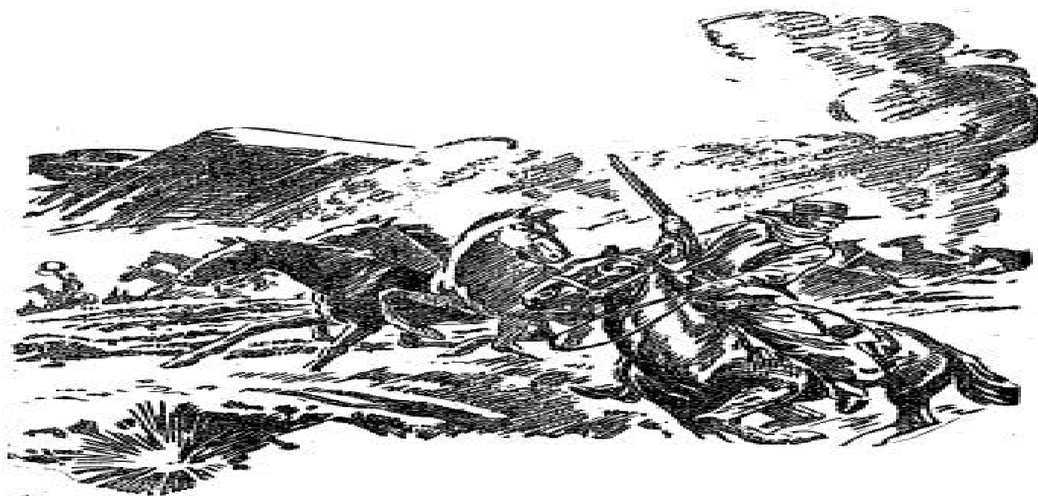
– Poate că acum patru zile, a ajuns în preajma ranchului Antelope şi a aşteptat ca Rollins să-şi părăsească adăpostul.

Acum lucrurile arătau de parcă Silver ar vrea să mă apuce de beregată. Ochii săi străpungători erau plini de luminiţe ameninţătoare, mâinile sale se crispau, palmele i se închideau şi deschideau.

– Joe şi cu mine eram pe lanul de porumb atunci când Rollins a fost împuşcat. În regulă marshall, văd şi eu că nu ai nici un interes ca să-mi eliberezi băiatul din mâinile lui Jensen. De asta trebuie să călăresc eu însumi înspre ranchul Antelope.

– Nu te sfătuiesc s-o faci. Jensen numai atâta aşteaptă.

Silver pufni pe nas, se puse în mişcare dintr-o smucitură iar o clipă mai târziu am auzit paşii săi apăsaţi, pe treptele clădirii. Aici se pusese ceva în joc care nu-mi plăcea deloc şi mi-am propus să acţionez mai repede decât Stuart Silver. M-am decis să mă îndrept şi eu de îndată înspre ranchul Antelope. Dacă puteam preveni sau rezolva ceva, nu ştiam. Tot ceea ce ştiam era că trebuia să încerc măcar.

Capitolul V

PLOAIA ÎNCETASE DAR PĂMÂNTUL era moale şi mocirlos. Pe când am ajuns la Antelope Ranch trecuse mult de miezul-nopţii. Nicăieri nu ardea lumină în nici o clădire aferentă ranchului. Dar nici nu mă aşteptam la asta. Ziua de muncă a vânătorilor şi dresorilor de mustangi era grea şi trupurile îşi cereau tributul lor de odihnă. Aceşti oameni se duceau devreme la culcare şi se trezeau cu noaptea în cap. M-am oprit lângă o grupă de tufişuri înalte şi acum ascultam doar adierea brizei şi susurul râului din apropiere, în timp ce încercam să scrutez cu ochii în întunericul din preajmă, beznă care se ridica dintre corpurile de clădire ale ranchului.

Luna şi stelele mai erau acoperite de nori astfel încât întunericul mă înconjura de pretutindeni. Între clădiri nu puteam distinge nimic de parcă ar fi fost învăluite într-un văl negru. Trebuia să vorbesc cu Derek Jensen. De aceea mi-am mânat calul înspre clădirea principală a ranchului, am descălecat şi mă pregăteam să bat cu patul revolverului în uşa de intrare. După ce am făcut-o se deschise, o fereastră de sus, şi se făcu auzită o voce:

– Ce se întâmplă? Cine este acolo? Ce este aşa de important…?

– Eu sunt, U.S. DEPUTY MARSHALL LOGAN. Trebuie să vorbesc cu dumneata, Jensen.

– Ai aruncat o privire pe ceas să vezi ce oră este? mugi el

drept răspuns.

– N-am venit de plăcere până aici, Jensen, am spus eu. Este vorba de Joe Silver.

Derek Jensen mormăi ceva, am auzit cum fereastra de sus este închisă, am aşteptat puţin până ce am auzit zgomote îndărătul uşii. Două clipe mai târziu uşa se deschise, o undă de lumină răzbătu în afară şi mă orbi, în momentul când am auzit cuvintele lui Jensen:

– Haide înăuntru, Logan. Ce este cu Joe Silver?

– Nu poţi să-mi spui chiar dumneata?

– Nu înţeleg nimic…

Jensen care era îmbrăcat în nişte indispensabili gri, de prea multe ori spălaţi, se întoarse pe călcâie şi porni înaintea mea în hol. Acolo îmi oferi loc pe unul dintre scaunele grupate în jurul unei mese, şi după ce am luat loc amândoi îmi spuse:

– Exprimă-te mai clar, marshall. Ce-ar trebui să-ţi spun eu despre tânărul Silver?

– A dispărut fără urmă, iar tatăl lui este convins, că oamenii dumitale l-au răpit pentru a-l forţa să facă o mărturisire sub presiune.

– Nu-l consider pe el c-ar fi ucigaşul lui Rollins ci pe tatăl său, mă lămuri Jensen. Dacă va fi vorba să smulg o mărturisire atunci numai de la el o voi face.

– Poate că este doar vorba de alibiul pe care i-l asigură fiul său, Joe, am căutat eu să fiu mai precis.

Jensen scutură capul:

– În cele trei zile răgaz pe care ţi le-am acordat dumitale pentru a-l demasca pe criminal, mă ţin deoparte, marshall. Cu dispariţia lui Joe Silver nu am nimic de-a face.

Îl credeam. Deşi în după-amiaza zilei de ieri mi se părea a fi un om destul de nerăbdător, acum îl consideram a fi un om căruia puteai să-i acorzi încredere.

– Şi dacă nu este totuşi tatăl lui Joe cel care l-a ucis pe Rollins? i-am prezentat eu şi această posibilitate.

Uluiala se zugrăvi pe chipul crescătorului de cai. În ochii omului scăpărară luminiţe ameninţătoare, îşi repezi bărbia înainte şi-mi spuse:

– Şi acum Joe a fugit de-acasă de teamă că-l voi acuza pe el de crimă, nu-i aşa?

Jensen se plesni uşor cu palma peste frunte.

– Sigur asta este concluzia firească a acestei dispariţii bruşte.

În momentul următor, de afară trosni o împuşcătură. Am sărit de pe scaun drept în sus; m-am îndreptat înspre uşă şi m-am năpustit afară. În spatele meu am auzit paşi lui Jensen. Voiam să deschid uşa când prin cap mi-a trecut singura explicaţie plauzibilă, şi am lăsat să-mi cadă jos mâna, care deja apăsase pe clanţă.

– Acesta este Stuart Silver, am strigat eu. Îşi caută pe la dumneata pe fiul său. Aşteaptă aici Jensen. Poate pândeşte pe-afară.

Am alergat la fereastră, am dat puţin la o parte perdeaua şi am privit prin sticlă. În clipa aceea am văzut focul care pornea dinspre unul dintre staulele din dreapta.

În dormitorul cowboy-ilor se făcu lumină, uşa zbură în afară, şi câţiva oameni ieşiră din dormitor. Am auzit voci după care au urmat împuşcături. Am văzut cum unul dintre oameni se prăbuşeşte, şi înainte ca cineva să poată riposta detună din nou şi un al doilea om se prăbuşi la pământ.

– Porcul ăsta murdar! urlă Jensen care păşise lângă mine şi privi prin sticlă. Înainte de a-l putea opri a fost lângă uşă pe care o dădu de perete.

– Acoperiţi-vă băieţi! strigă el. Este Silver! Nu-l lăsaţi pe fiul de curvă să scape cumva.

Deja eram în spatele lui şi l-am apucat de gulerul pijamalei pentru a-l trage înapoi. În aceeaşi clipă o armă detună din nou, şi Jensen se prăbuşi ca o păpuşă marionetă ale cărei sfori fuseseră brusc trase din spate.

Afară oamenii treziţi din somn continuau să urle, printre împuşcăturile care se repetau mereu. De data asta trăgeau şi vânătorii de mustangi. L-am tras pe Jensen înăuntru şi am închis uşa. Crescătorul de cai horcăia.

Stătea culcat pe spate şi privea cum pe partea din dreapta a pieptului îi apăruse o pată de sânge care se lăţea mereu. Cu fiecare respiraţie sângele ţâşnea afară din rană. Am îngenuncheat lângă rănit. Genele sale tremurau, începu să răsufle cu intermitenţe şi tot mai greu iar muşchii de pe faţa rănitului se contractau dureros. Afară armele trosneau fără întrerupere. Stuart Silver le administra oamenilor lui Jensen o luptă fără milă, pe viaţă şi pe moarte. Caii începuseră să

necheze ca apucaţi de amoc. Larma făcuse ca toate animalele adunate în ţarc să fie cuprinse de panică. Deodată se auzi un bubuit grozav, apoi corpuri din lemn au fost despicate în ţăndări.

Pământul părea că se cutremură sub năvala sutelor de copite. Una dintre hergheliile de cai reuşise să dea de pământ cu gardul ţarcului, şi-acum o porniseră la trap în câmpie. Tropotul de copite se pierdu curând în depărtare.

– Ai cumva bandaje în casă? l-am întrebat pe Jensen în a cărui ochi se reflectau razele de lumină ale lămpii, care stătea alături pe masă.

– Acolo în dulap. Sertarul de jos.

Vocea lui Jensen nu mai aveau nici o forţă, vorbele îi ieşeau cu greutate din gură.

M-am ridicat în picioare. După ce am luat câteva bandaje copci şi legături m-am reîntors la Jensen care între timp îşi pierduse cunoştinţa.

I-am făcut repede o compresă pe care am legat-o strâns, peste pieptul celui rănit.

Mai mult nu puteam face. De afară se mai auzeau doar împuşcături izolate. M-am apropiat de peretele dinspre partea geamului şi am privit afară. Din când în când mai zăream punctul luminos care ieşea din ţeava unei arme, luminând în întuneric. Staulul fusese între timp complet învăluit de flăcări. Puteam auzi trosniturile focului chiar prin geamul închis. Scântei săreau peste tot, tăciuni şi cenuşă zburau prin aer.

Ce plan diavolesc născocise acest fermier?

Aprinsese staulul prin asta atrăgându-i pe cowboy afară. Aceştia au reacţionat exact aşa cum se aşteptase. Fără multă chibzuială se năpustiseră cu toţii afară pentru a stinge focul şi Stuart Silver a deschis apoi focul armei sale asupra lor. Sosise aici pentru a-i ucide pe toţi şi a-şi putea elibera apoi fiul. Se transformase într-o bestie de nestăvilit.

Moartea avea acum un nume, şi aceasta se numea Stuart Silver.

Capitolul VI

DEODATĂ SE REINSTAURĂ liniştea. Vreau să spun că detunăturile armelor încetaseră. Două siluete se desprinseră din întuneric şi păşiră în curtea ranchului. Am ieşit afară. Calul meu trăgea ca apucat de streche de dârlogii cu care-l legasem de unul dintre parii balustradei. Îl apucase panica din cauza împuşcăturilor şi flăcărilor focului alimentat de paiele şi fânul depozitat în şopron, şi nu în ultimul rând de lemnul din care fusese durat acesta.

– L-aţi prins sau ucis pe Silver? am strigat eu.

Cei doi oameni se apropiară.

– Oh, dumneata eşti, marshall? strigă unul dintre ei. Deci ăsta este calul dumitale. Stuart Silver a fost acela care a stârnit tot tărăboiul ăsta? Nu, la dracu', ne-a scăpat. Ce diavol s-a cuibărit în acest fiu de căţea?

– I-a administrat şi lui Jensen o porţie de plumbi, am spus eu. Şeful vostru a primit un glonte în piept şi nu arată deloc bine.

– Eram şase în total, spuse omul din curte. Haide Lance să vedem dacă putem să-i ajutăm pe câţiva dintre oamenii noştri.

Am sărit în curte şi mi-am dat multă osteneală să-mi potolesc calul. Caii din corall care nu şi-au rupt legăturile alergau în cerc, nechezând sălbatic. O limbă uriaşă de flăcări se ridica până la cer, în timp ce pereţii care mai rămăseseră întregi ai şopronului se prăbuşeau cu zgomot făcând să ţâşnească snopuri de scântei în aer.

Fum şi nori de negură dănţuiau până departe în noapte. M-am înapoiat în casă. Jensen de-abia mai putea respira, iar pulsul său aproape că era imperceptibil. Moartea îl pândea din umbră, şi-şi întinsese deja mâna după el. Am simţit cum mi se usucă gâtul şi mi-am blestemat neputinţa.

Într-unul dintre dulapuri am găsit o sticlă de whisky din care i-am turnat muribundului printre buze. Acesta începu să înghită mecanic; în cele din urmă genele începură să-i tremure, horcăi, după care deschise ochii. Buzele sale începură să compună cuvinte pe care nu le puteam distinge.

– Te vom transporta la Puente, Jensen. Acolo vom găsi pe

cineva care va putea să te ajute. Trebuie să rămâi numai treaz şi să rezişti.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii mei? Vorbele au ieşit aproape ininteligibile de pe buzele rănitului, urmate de zgomote nedesluşite ca nişte gâlgâieli.

Un spasm veni să-i contorsioneze chipul, care împrumutase deja paloarea morţii. Mă luptam din răsputeri cu mine însumi pentru a nu-i destăinui adevărul, că numai doi dintre oamenii săi supravieţuiseră. De aceea am spus evitând răspunsul la întrebare.

— Unii dintre oamenii dumitale fac ceea ce trebuie Jensen.

I-am ţinut din nou sticla la gură dar rănitul scutură din cap aşa că am pus-o deoparte. După un timp se reîntoarseră ambii oameni, intrând în casă. Groaza le era înscrisă pe feţe. Aceştia purtau cu ei un om care nu mai dădea semne de viaţă şi pe care-l lăsaseră la podea. Unul dintre aceştia sângera la unul dintre braţe; celălalt spuse:

— Bob, Mitch şi Dave sunt morţi. Tom are un glonte în stomac; nu sunt şanse de-a mai supravieţui până dimineaţa.

M-am uitat la omul care era întins la podea. Chipul său era alb ca neaua, buzele subţiri lipsite de sânge, păreau a fi numai o linie subţire, stropi de transpiraţie îi apăruseră pe frunte; acum când deschise ochii se uită cu o privire aţintită în gol, mai bine spus înspre plafon. Părea să fie în transă dar nu-şi dădea seama ce se petrece cu el şi în jurul lui. L-am ajutat cât de mult am putut.

După asta i-am trimis pe cei doi cowboy şi pe un altul numit Bronco Buster, să caute o căruţă cu care să transportăm morţii şi răniţii.

Pentru asta erau necesari doi cai, şi de paie şi fân cu care să li se aştearnă un fel de culcuş. Am trecut din nou la fereastră şi am privit în întuneric. Caii se liniştiseră. Şopronul care arsese în întregime, nu mai era decât o grămadă de cenuşă şi tăciuni care se mai iţeau ici şi colo, nişte resturi de bârne şi scânduri arse.

Eram convins că Stuart Silver mai era undeva la pândă în jurul ranchului. Acesta mai era convins că fiul său era încă prizonier aici, şi voia să-l elibereze. Bănuiam că planul său era să-i omoare pe toţi cei prezenţi la ranch după care să-şi caute fiul. Un plan nebunesc, care urma să calce pe cadavre pentru

a-l duce la îndeplinire. Cuvântul omenie îi era străin, era sau devenise un diavol cu înfăţişare omenească, diavolul de la fluviul Canadian. Dacă nu s-a întâmplat chiar ceea ce şi-a propus, se retrăsese deocamdată, pentru a nu se lăsa prins şi a-şi sfida mai mult soarta.

În acest moment mi-am jurat că voi face tot posibilul să-l trag la răspundere cu toată duritatea şi prin toate mijloacele. Unul dintre cei doi cowboy reveni şi spuse:

– Suntem gata. Să-i ducem pe *boss* şi pe Tom în căruţă şi să ne grăbim cât putem. Fiecare minut contează, şi înseamnă diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Câteva minute mai târziu eram, deja în marş. Am stins toate luminile la ranch. Cei doi călăreţi de la ranchul Antelope s-au căţărat pe capra căruţei, Buster rămânând la ranch. Unul dintre ei pocni din bici pornind caii. Eram în gardă continuu uitându-mă în toate părţile întrucât nu era exclus ca Silver să iniţieze un nou atac, venind de undeva din spate. Nu se întâmplă însă nimic.

Poate că observase între timp că eram şi eu prezent la ranch şi de-aceea se ţinea în rezervă. Arma mi-o ţineam pregătită cu patul rezemat de şold pentru a trage în orice moment dacă ar fi fost necesar. Posibilitatea ca Silver să mă aibă deja în cătarea armei sale îmi provoca fiori, şi-mi apăsa nervii suprasolicitaţi. După ce ne-am depărtat o bucată bună de ranch, am dat un ocol călare în jurul căruţei şi am spus:

– Mergeţi mai departe înspre Puente. Eu voi rămâne aici.

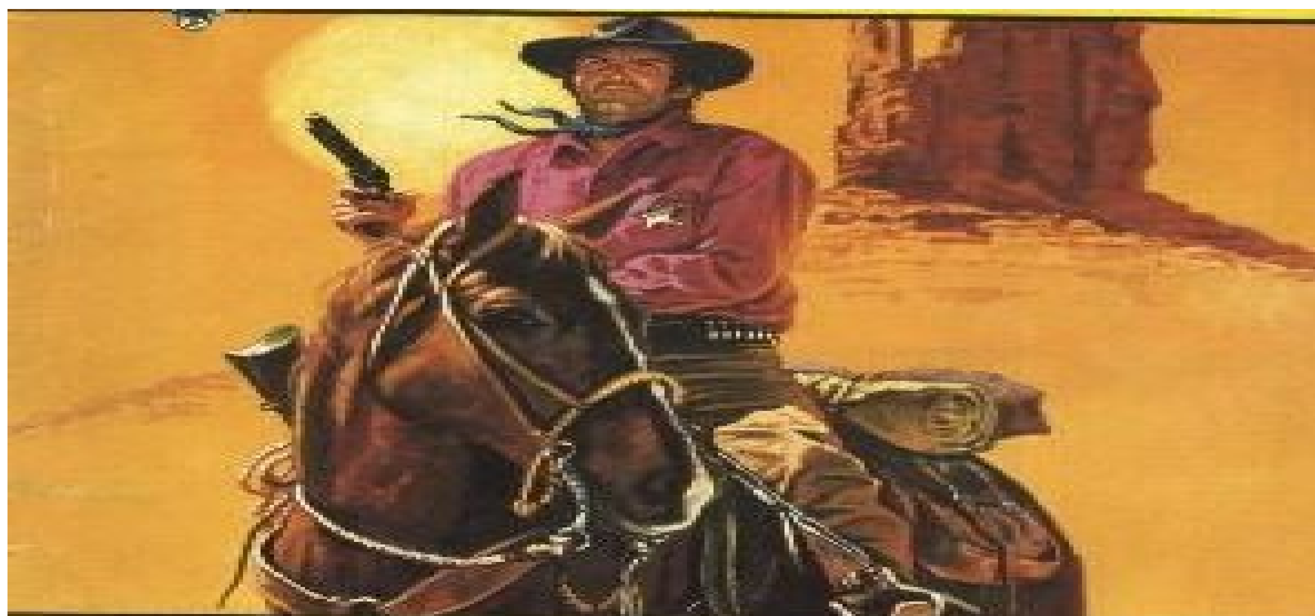
Unul dintre oameni ridică mâna în sus semn că a înţeles iar eu am rămas în urmă.

Scârţâind şi zdruncinându-se din toate încheieturile căruţa îşi continuă drumul, şi curând de-abia se mai zărea pentru a dispare curând înghiţită de întuneric. Am descălecat în dreptul unei grupe de tufişuri şi mi-am luat calul de dârlogi, legându-l în cele din urmă acolo. Pintenii mi-i i-am scos şi pe aceştia şi mi i-am vârât în coburii şeii. După asta am alunecat fără zgomot înainte şi după câteva minute am ajuns la ranch. Acolo, am auzit câteva uşi trântite după care o voce care striga:

– Joe, Joe, unde eşti?

Era Stuart Silver. La una dintre ferestre am zărit o geană de lumină care se stinse însă repede pentru a apărea în dreptul

unei alte ferestre. Cât despre mine stăteam pitit în umbra unui grajd. Calul cu care sosise fermierul la Antelope Ranch nu era nicăieri de văzut. S-a mai scurs puţin timp dar lumina nu mai apăru deloc în clădire, în schimb l-am auzit pe fermier strigându-şi fiul din când în când. După asta acesta părăsi casa...

Capitolul VII

– NICI O MIŞCARE, Silver! l-am somat eu pe o voce sonoră, după care am tras puternic piedica de la armă.

Fermierul se opri de parcă s-ar fi transformat dintr-o clipă în alta într-o stană de piatră. Întrucât nu închisese uşa în urma sa lumina care se scurgea dinspre coridorul de acces, îl făcea perfect vizibil. Mi se făcu dintr-odată părul măciucă la gândul că Silver dăduse foc casei.

– Îl cauţi unde nu trebuie pe fiul dumitale, Silver! am încercat să-l lămuresc eu cu voce tare. Lasă-ţi arma jos, ridică mâinile şi vino în curte. Înainte! am comandat.

– Pe dracu' o voi face…

Fermierul îşi trase arma de la şold şi trase în direcţia de unde mi se auzise vocea, după care se puse în mişcare. O luă pe lângă balustrada verandei şi fugi trăgând înspre stânga. Un fel de foc de acoperire. Dar nu luasem în seamă puterea sa de ripostă. Astfel reacţiona numai un om care mai purtase zeci de lupte de acest fel.

Am mai tras două focuri după el, dar omul o coti ca un iepure după care dispăru în întuneric, de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

Ca să-l urmăresc acum pe bezna din jur ar fi fost sinonim cu sinuciderea. Am alergat prin urmare la patrupedul meu, l-am dezlegat, m-am avântat în şea şi am dat pinteni calului.

M-am îndepărtat în galop înspre ferma Silverilor. După ce m-am uitat după un timp îndărăt am văzut cum cerul se înroşeşte în direcţia unde era plasat Antelope Ranch.

Ranchul ardea din temelii. De câteva ori m-am oprit să ascult. În una dintre aceste opriri am auzit răpăit de copite. Nu putea fi decât Stuart Silver care-şi mâna calul prin noapte. Am sărit din nou în şeaua armăsarului meu din rasa Grulla. Am pornit în galop, aşa că am parcurs distanţa până la ferma Silverilor în jumătatea timpului care-mi era necesară de obicei.

Şi aici ardea lumina. În curte în faţa casei era trasă o căruţă la care era înhămat un cal. Mi-am legat calul de un arbust ceva mai solid, m-am apropiat de şopron şi am aşteptat.

La un moment dat Ann Silver ieşi din casă. Aceasta purta un cufăr sau ladă pe care-o aşeză în căruţă. Imediat după aceea intră în casă trăgând uşa după ea. Lucrurile se prezentau astfel de parcă membri familiei Silver ar fi vrut să părăsească ranchul. Era o fugă.

Stuart Silver plecase înspre Antelope Ranch pentru a-şi elibera fiul, fiind pregătit să asasineze pentru asta, după aceea intenţiona să părăsească statul, poate şi ţara fiindcă aici îl aştepta numai spânzurătoarea. Curând l-am zărit venind, apărând pur şi simplu din întuneric. Când a fost în dreptul căruţei descălecă. Uşa casei se deschise şi la lumina care pătrunse dinăuntru am putut vedea silueta femeii.

– Unde este Joe?

– Nu era la ranch. La dracu’ cu Jensen şi lupii lui călare. Probabil că îndată ce l-au capturat l-au şi omorât. Dar am avut şi eu grijă să-i curăţ pe aceşti bastarzi. Sunteţi gata femeie? Nu avem prea mult timp. În împrejurimile ranchului se găsea şi acest emisar al statului. Cu siguranţă mă urmăreşte, deci este nevoie să plecăm numaidecât.

– Ce se va întâmpla cu Joe? ţipă isterică femeia. Cum a putut fi el…

– Joe este mort. Jensen l-a ucis.

Stuart Silver părea a fi convins de moartea fiului său.

– Nu mă mişc de-aici fără fratele meu! strigă din pragul uşii Diana Silver.

– Tu să taci! se stropşi tatăl ei la ea. Ţie trebuie să-ţi mulţumim pentru toate. Dacă nu te-ai fi încurcat cu Rollins,

am fi putut îmbătrâni aici la ranchul nostru. Tu eşti de vină curvă mizerabilă. Ai cedat ispitelor cărnii şi acum trebuie să plătim cu toţii. Nu te vei mai putea recompensa niciodată, fiindcă ai stricat totul pentru totdeauna.

În timp ce vorbea Silver înhămă calul pe care venise călare la căruţă.

– Urcaţi în căruţă! strigă Silver. Mai este ceva în casă ce mai trebuie luat, Ann?

– Nu. Haide Diana.

Ann Silver o apucă de braţ pe fiica sa. Acum venise şi pentru mine momentul ca să acţionez.

– Cu fuga nu rezolvi nimic, Silver! am strigat eu. Şi acum dacă faci cea mai mică mişcare te împuşc pe loc. Sus mâinile şi nu mai mişca.

Dinspre cele două femei se auzi un ţipăt de groază şi surpriză. Ann Silver încremeni locului iar Diana se desfăcu din strânsoarea ei.

– Ce se aude Silver? Mai zăboveşti mult? Mâinile sus!

Arma şi-o pusese deoparte atunci când se apucase să-şi înhame caii la căruţă.

Fermierul şovăi. Asupra lui plana spectrul spânzurătorii şi nu mai avea nimic ce pierde.

Asta îl făcea periculos şi imprevizibil. Am aşteptat fiindcă nu-mi puteam permite greşeala de a-l desconsidera.

Silver îmi arătase acolo la ranchul Antelope o latură a sa pe care nu i-o bănuisem. Se dovedise un luptător încercat şi de-aceea îmi insuflase mult respect, din acest punct de vedere. La puterea lui de luptă se asocia într-o mare măsură, brutalitatea, viclenia şi probabil disperarea. Până la urmă păru să vadă că pierduse bătălia şi ridică mâinile. Acum m-am pus în mişcare. Carabina mi-o ţineam în dreptul şoldului fiind concentrat sută la sută şi neslăbindu-l pe bărbat din ochi, nici măcar o fracţiune de secundă. La doi paşi de el m-am oprit.

– Ai făcut o baie de sânge la ranchul Antelope, Silver, pentru absolut nimic. Jensen nu ţi-a răpit fiul. Cred că-ţi pot spune adevărul. Fiul dumitale a fugit. Cred că se temea că o să-l demasc ca fiind ucigaşul lui Ed Rollins. Şi-a pierdut pur şi simplu nervii când am apărut eu ca să cercetez misterul morţii lui Rollins. Şi dumneata o ştiai prea bine, Silver. Poate chiar dumneata l-ai rugat pe Joe să-l ucidă pe Rollins pentru

că a provocat această ruşine familiei. Aşa stau lucrurile, Silver. Joe a călărit înspre Antelope Ranch şi l-a ucis cu sânge rece pe şeful de echipă, pentru că i-ai dat dumneata această însărcinare.

– Niciodată! gâfâi fermierul. Niciodată nu ar fi fugit de-acasă fiul meu. I-am explicat foarte clar că nu aveai nici o dovadă…

Silver tăcu brusc.

– Da, este adevărat că ai încercat să-i explici asta, Silver, şi să-i dai încredere, l-am corijat eu. Dar până la urmă nu l-ai putut totuşi convinge. I-a fost frică, şi n-a putut să mai reziste în clipa când l-am întrebat. Şi de-aceea a fugit.

– Asta este o prostie! scrâşni din nou Silver, după care se năpusti asupra mea.

Poate că se gândea că mă va surprinde.

Eram însă pe fază, am făcut repede un pas în lături, şi l-am lovit cu patul armei. Cu un ţipăt înăbuşit se prăbuşi la pământ, şi înainte de a-şi putea învinge senzaţia de slăbiciune, luptându-se cu leşinul i-am pus cătuşele.

Capitolul VIII

ANN ŞI DIANA AU RĂMAS LA FERMĂ în timp ce eu cu fermierul încătuşat pe fundul căruţei am plecat înspre Puente. Când se iviră la orizont zorii însângeraţi de razele astrului zilei eram deja la marginea micuţii localităţii. Am dus căruţa în grajd după ce am descălecat în curte şi l-am legat cu o cătuşe pe Silver de una dintre roţile de fier ale acesteia.

Mi-am condus calul într-o boxă a grajdului, după care am plecat la hotel.

Simţeam o oboseală de moarte, un somn de plumb părea să mă invadeze, dar nu-mi permiteam să dorm. După ce mi-am dat cu apă rece pe faţă, m-am simţit mai înviorat. Mi-am îmbrăcat o cămaşă mai curată pe care o aveam în coburii şeii după care mi-am luat arma şi am păşit din nou înspre grajd. Între timp se făcuse ziuă deplină iar grăjdarul îşi intrase în atribuţiile serviciului.

El deshămase caii de la căruţă şi îmi povesti cum în noaptea precedentă sosise căruţa cu cei patru morţi şi rancherul grav rănit, împreună cu oamenii de pe capră. Am dedus de aici că şi omul rănit în stomac, Tom, nu supravieţuise transportului.

– Jensen se găseşte acum în custodia lui Molly Lancer, îmi povesti grăjdarul.

Molly lucrase în timpul războiului civil într-un spital de campanie şi avea experienţa necesară. Pe cei patru morţi

supravieţuitorii i-au dus la casa de pompe funebre pentru a li se pregăti sicriul. Cei doi s-au reîntors repede la ranch. Silver trebuie să fii înnebunit de tot.

– Da, morţii trec pe răbojul lui, şi pentru isprava asta cu patru morţi se va alege cu un capăt de funie în jurul gâtului.

– Cinci crime, mă corectă grăjdarul. El a fost acela care l-a ucis şi pe Ed Rollins.

– Nu, am mormăit eu. Ăsta a fost Joe. Joe a tras din spate, dar crima cade tot în contul lui Stuart Silver.

M-am întors înspre Silver care stătea pe jos, încătuşat şi care mă privea cu ochi scăpărători.

– Unde s-ar fi putut îndrepta Joe Silver? Nu dispunea de cal, şi cu siguranţă nu avea destui bani, pentru a-şi face rost de un cal la unul dintre ranchurile din împrejurimi. Pe jos nu putea ajunge departe. Unde s-ar fi putut ascunde?

Maxilarele fermierului începură să mestece în gol în timp ce în ochi i se citi o ură de moarte. Acesta îmi şuieră.

– Mai degrabă îmi înghit limba decât să-ţi dau o asemenea informaţie, Logan. Îţi doresc să te ia ciuma. Cu ultima mea răsuflare voi continua să te blestem.

Aproape fizic am resimţit această ură demonică. Acest om era rău şi complet dezechilibrat, şi nu putea gândi decât răul.

Nu-mi scăpă lucirea de nebunie din ochii lui şi mă întrebam chiar dacă era responsabil de actele lui.

– O să-l găsesc pe Joe, am scrâşnit eu. Şi dacă într-o zi va fi spânzurat, poţi să spui că este meritul tău, Silver. L-ai bătut la cap atât de mult până ce şi-a luat arma, a stat la pândă pentru a-ţi restabili onoarea. Cu asta ţi-ai livrat fiul în braţele călăului.

– La dracu' cu tine, Logan!

Nu mai avea nici un sens. Stuart Silver era atât de plin de ură că nu mai avea rost să încerc să-l descos. Voiam să părăsesc curtea grajdului când mă ajunseră din urmă vorbele fermierului.

– Vrei să mă laşi aici încătuşat şi legat de roata căruţei ca şi pe-un câine, Logan?

– Da. Până ce vom porni înspre Amarillo, vei rămâne legat în felul ăsta.

– Bastard mizerabil!

Am pornit mai departe, şi după câteva minute am ajuns la

recepţia hotelului unde era de serviciu un om. L-am rugat pe proprietar, că el fusese, să mă trezească peste două ore.

Omul îmi promise s-o facă, şi trei minute mai târziu eram întins pe pat unde am închis ochii. În următorul moment m-am şi cufundat într-un somn de moarte. Acest răgaz îmi fusese necesar fiindcă am băgat de seamă că nu mai reacţionam la fel de bine, ca atunci când mă simţeam odihnit. Dacă unui om îi lipseşte somnul îşi pierde jumătate din capacităţi şi valoare.

Misiunea mea aici nu se terminase şi probabil că voi avea nevoie de toate forţele mele fizice şi psihice dacă trebuia să-i dau de urmă lui Joe Silver. Dacă era după chipul şi asemănarea tatălui nu se va lăsa dus la tăiere ca şi un miel nevinovat. Dar chiar şi numai frica îi poate mări puterea de rezistenţă şi ripostă a unui om. Joe Silver va reacţiona probabil ca o fiară încolţită. Am dormit adânc şi fără vise, şi în momentul când cineva începu să bată în uşă cu pumnul, am crezut că m-am deşteptat din morţi. Cu senzaţia că de-abia închisesem ochii, m-am ridicat într-un cot, gemând.

– În ordine, am spus. Mulţumesc mult.

Mi-am tras cizmele mi-am înfăşurat brâul cu arme în jurul mijlocului, mi-am luat vesta şi mi-am îndesat pălăria pe cap. După ce mi-am înşfăcat şi arma am părăsit camera.

În curtea grajdului mi se oferi aceeaşi privelişte ca înainte cu două ore. Stuart Silver zăcea la podea, mâna sa era legată în cătuşe de roata căruţei şi fără un ajutor din afară nu avea nici o şansă să se elibereze. Am păşit în faţa lui:

– Răspunde-mi la o întrebare, Silver. Ce ai făcut sau cu te-ai ocupat înainte de-a te decide să devii fermier?

Întunecat la faţă şi privindu-mă cu duşmănie mă întrebă:

– De ce vrei să ştii asta purtător de tablă ruginită?

– Spune-mi pentru că vreau să ştiu.

– Asta nu te priveşte, replică el scuipând în faţa cizmelor mele.

– Bine, fie şi aşa, am spus cât am putut de calm. Acum mă duc să-ţi aduc fiul, după care vom merge la Amarillo. Dumneata eu şi... Joe.

Am intrat în grajd unde omul de serviciu mă ajută să-mi înşeuez armăsarul din rasa Grulla, după care am călărit prin curte fără a-i mai acorda atenţie lui Stuart Silver. Cu toate astea parcă îi simţeam fizic privirea arzătoare în spatele meu.

Nu m-am prea grăbit. Când am avut în faţa ochilor ferma lui Silver, ţelul meu cel puţin provizoriu, fusese atins. Mi-am legat calul de o creangă de copac, dar în aşa fel încât să nu poată fi văzut dinspre fermă, după care m-am postat la pândă şi am aşteptat.

Noaptea norii se mai disipaseră şi-acum, se zăreau porţiuni mari din bolta albastră. Câteodată scăpa şi soarele printre nori luminând din plin pământul. Se şi încălzise puţin dar cu adevărat cald nu era în această parte a sezonului, astfel că solul îşi mai revenise după uscăciunea din timpul verii.

Din nou ieşi Ann Silver din casă pentru a merge la râu pentru o găleată de apă. De asemenea Diana ieşi odată din casă, dispăru într-un şopron de unde ieşi cu un braţ de lemne şi reintră în casă. Puţin mai târziu o dâră de fum începu să iasă pe horn. Eram convins că în orele următoare Joe Silver se va reîntoarce la fermă fiindcă îşi va da seama că pe jos şi fără bani nu avea nici o şansă.

Probabil că nu va fi înarmat. Fuga sa nu fusese premeditată, acţionase dintr-un impuls de moment, adică din frica copleşitoare a consecinţelor faptei sale. Orele se scurgeau una câte una şi începusem să mă întreb dacă nu cumva gândisem lucrurile prost? Mă şi gândeam să renunţ, când am văzut o siluetă apărând pe coama unui deal. Era Joe Silver. Mergea cu paşi târşâiţi, cu umerii aplecaţi, cu braţele bălăbănindu-se în jurul corpului. Părea să fie la capătul puterilor. Mi-am dat seama imediat că nu avea nici o armă cu sine. Instinctul nu mă înşelase deci.

Nevoia îl împinsese pe Joe Silver să se reîntoarcă la ferma părintească, fără să-şi fii dat seama că fuga lui lipsită de raţionament deja provocase o tragedie. Joe Silver, coborî împleticindu-se din când în când o pantă, apoi dispăru din raza privirii mele îndărătul unui şopron. Apăru din nou îndreptându-se înspre fermă. Ora triumfului meu sosise. La adăpostul colinei am călărit până la fluviul Canadian, unde mi-am ascuns calul în tufişurile de pe mal.

M-am apropiat folosindu-mă de fiecare punct de mascare care mi se oferea, pe jos, de partea din spatele clădirii. Am dat ocol clădirii, până ce am ajuns în faţă, şi m-am pitit în spatele unei ferestre mici, lipsite de sticlă.

Acolo am auzit-o pe Diana, vorbind. În cele din urmă am

auzit şi vocea lui Joe Silver. Acesta spunea:

– O să mă postez undeva de-a lungul şoselei care duce la Amarillo, când va trece Logan cu tata. Îl voi ucide pe cărăuşul ăla de stea de şerif. Nu-l voi lăsa să-l ducă pe tata la tribunal. Rollins a întinat onoarea Silverilor şi de-aceea a trebuit să moară. Că tata a trebuit să meargă noaptea la Antelope Ranch ca să mă caute, a fost...

Am păşit spre uşă:

– Pe tatăl tău l-a cuprins nebunia odată ajuns la Antelope Ranch, Joe! am scrâşnit eu. A ucis patru oameni fără nici un motiv. Eşti arestat, Joe Silver. Şi tu ai ucis. Pentru asta vei fi tras la răspundere.

Timp de câteva secunde ambele femei şi Joe Silver au înţepenit ca paralizaţi. Se uitau pur şi simplu la mine de parcă aş fi fost o arătare de pe altă lume. Mi-am îndreptat arma asupra lui Joe cu patul proptit pe umărul drept.

Diana se trezi prima din această letargie şi se năpusti cu un strigăt isteric asupra mea. Joe Silver se roti pe călcâie şi dispăru în încăperea alăturată. Pentru a mă apăra de atacul tinerei femei însărcinate am lăsat arma în jos, pentru că nu voiam s-o rănesc.

Degetele ei, ca nişte gheare erau cât pe aici să mi se înfigă în faţă. Uşa se trânti în urma lui Joe Silver, în timp ce aproape de mine am văzut faţa schimonosită de furie a Dianei Silver. Acum degetele ei ca nişte gheare mi se încleştară de vestă.

Am împins-o pe tânăra femeie deoparte, m-am aplecat şi mi-am cules Winchesterul de jos, m-am întors pe călcâie şi apoi m-am năpustit în curte, înconjurând clădirea.

L-am văzut pe Joe cum tocmai sărea pe fereastra din spate apucând-o înspre fluviul Canadian.

– Opreşte-te! i-am strigat eu.

În momentul următor se roti în jurul axei şi acum am văzut şi arma din mâinile sale. O găsise în încăperea de alături de unde fugise. Se aplecă, ţinu patul la şold şi apăsă pe trăgaci. Am tras aproape în aceeaşi clipă, dar se întâmplă că degetul meu a apăsat cu o fracţiune de secundă mai devreme pe trăgaci, astfel încât, Joe Silver rată, în vreme ce glontele meu îl nimeri. Am schiţat gestul de a-mi reîncărca din nou arma, dar nu am mai tras.

Joe Silver, se împletici, mai făcu doi, trei paşi neputincioşi în

faţă după care se prăbuşi în genunchi şi apoi căzu cu faţa la pământ.

M-am pus în mişcare. Când am aruncat o privire în urmă le-am văzut pe cele două femei stând la colţul casei.

Diana îşi apăsa cu mâna dreaptă gura, şi chiar de la această depărtare i-am putut citi groaza întipărită pe chip. M-am aplecat asupra corpului lui Joe Silver. Respira.

L-am întors pe faţă şi mi-am dat seama că îl nimerisem în clavicula din dreapta umărului. Din ochii cuprinşi de febră în care am citit frică, amestecată cu durere, parcă ţâşnea o privire imploratoare. Tânărul bolborosi:

– Eu… a trebuit s-o fac, marshall. Tata a fost de părere că Rollins nu avea dreptul de-a târî numele de Silver în noroi. El a dezonorat-o pe Diana şi atunci…

Vocea tânărului se frânse. Pentru o clipă am avut un sentiment de milă. Joe Silver nu era decât un om primitiv, format de către tatăl lui şi care se lăsase manipulat de acesta.

Ce-i poruncea tatăl său asta făcea.

Consecinţa faptelor sale le-a înţeles de-abia în momentul când eu, un U.S. DEPUTY MARSHALL, am apărut pentru a lămuri crima.

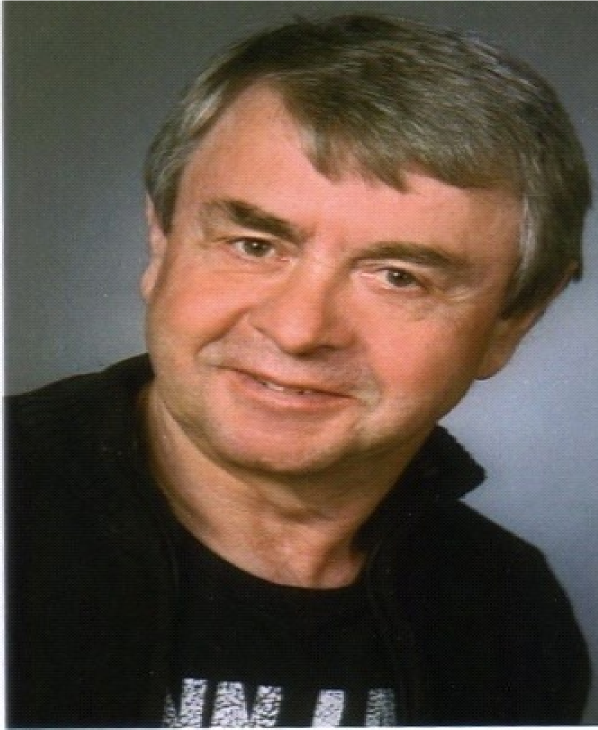
– Poate că judecătorul va avea milă în ceea ce te priveşte, am murmurat eu. Nu pot să-ţi promit nimic Joe, dar îmi pot imagina. Tu ai fost doar o unealtă. Adevăratul ucigaş se numeşte Stuart Silver.

Ochii lui Joe se umplură de lacrimi. Dacă erau lacrimile remuşcării, veneau prea târziu. La fel ca şi tatăl lui lipsit de scrupule, va fi tras la răspundere. Mai întâi Stuart Silver va trebui să suporte întreaga duritate a legii. Fără îndurare şi fără milă, aşa cum el însuşi a distrus atâtea vieţi.

SFÂRŞIT

TEXAS
N
Oklahoma
Arkansas
New Mexico
Louisiana
MEXICO
Gulf of Mexico
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Prairie Dog Town Fork Red
Farwell
Plainview
Childress
Vernon
Wichita Falls
White
Double Mountain Fork Brazos
Benjamin
Wichita
Brazos
Red
Paris
Lubbock
Aspermont
Graham
McKinney
Southfork Ranch
Brownfield
Haskell
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Lamesa
Snyder
Dallas
Marshall
Abilene
Breckenridge
Fort Worth
Colorado City
Eastland
Mark Holtz Lake
Dallas World Aquarium
Athens
Tyler
Sabine
Midland
Big Spring
Colorado
Coleman
Hillsboro
Trinity
Henderson
El Paso
Guadalupe Mountains NP
Kermit
Odessa
Nacogdoches
Chamizal N MEM
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Lufkin
Sierra Blanca
Pecos
Temple
Jasper
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Brady
Killeen
College Station
Woodville
Fort Davis NHS
Ozona
Junction
Texas State Capitol
Taylor
Big Thicket N Pres.
Marfa
Alpine
Sonora
Lyndon B. Johnson NHP
Austin
Conroe
Rio Grande
Sanderson
Rocksprings
Kerrville
Guadalupe
Minute Maid Park
Beaumont
Houston
Lockhart
Amistad NRA
San Antonio
Columbus
Space Center Houston
Big Bend National Park
Del Rio
Uvalde
Hondo
Houston Zoo
Floresville
Galveston
Cathedral of San Fernando
Nueces
Cuero
Angleton
Port Lavaca
Eagle Pass
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
McAllen
Brownsville
Rio Grande
Palo Alto Battlefield NHP
87
40
287
60
27
62
70
83
82
380
20
35
30
283
84
45
281
79
96
67
190
10
285
59
90
57
77
37
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles
Copyright © 2015 www.mapsofworld.com
(Updated on 3rd August, 2015)

PETE HACKETT

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.* Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

TOP-
WESTERN
L.S. RANGER
Sei hart, Jim!
405
TOP-
WESTERN
EXPRESS
HEISSER SAND
LARRY LASH
530
TOP-
WESTERN
G.F. UNGER
BIG TRAIL-
BIG MAN
710

CUPRINS

DIN SERIILE
DIME NOVELL

Au mai apărut

